

Zbierka súdnych rozhodnutí

UZNESENIE SÚDNEHO DVORA (štvrtá komora)

z 8. septembra 2016*

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania — Článok 53 ods. 2 a článok 94 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora — Nedostatočné spresnenie skutkového a právneho rámca sporu vo veci samej, ako aj dôvodov opodstatňujúcich nevyhnutnosť odpovede na prejudiciálnu otázku — Zjavná neprípustnosť“

Vo veci C-322/15,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Tribunale amministrativo regionale per il Lazio (Regionálny správny súd pre Lazio, Taliansko) z 22. apríla 2015 a doručený Súdnemu dvoru 29. júna 2015, ktorý súvisí s konaním:

Google Ireland Limited,

Google Italy Srl

proti

Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni,

za účasti:

Filandolarete Srl,

Associazione Confindustria Radio Televisioni,

Federazione Italiana Editori Giornali (FIEG),

SÚDNY DVOR (štvrtá komora),

v zložení: predseda štvrtej komory T. von Danwitz (spravodajca), sudcovia C. Lycourgos, E. Juhász, C. Vajda a K. Jürimäe,

generálny advokát: M. Campos Sánchez-Bordona,

tajomník: A. Calot Escobar,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

— Google Ireland Limited a Google Italy Srl, v zastúpení: M. Siragusa, S. Valentino a F. Marini Balestra, avvocati,

— Associazione Confindustria Radio Televisioni, v zastúpení: C. San Mauro a G. Rossi, avvocati,

* Jazyk konania: taliančina.

- Federazione Italiana Editori Giornali (FIEG), v zastúpení: M. Anecchino a C. Palmieri, avvocati,
- talianska vláda, v zastúpení: G. Palmieri, splnomocnená zástupkyňa, za právnej pomoci S. Varone, avvocato dello Stato,
- Európska komisia, v zastúpení: V. Di Bucci a E. Montaguti, splnomocnení zástupcovia,

so zreteľom na rozhodnutie prijaté po vypočutí generálneho advokáta, že vo veci bude rozhodnuté odôvodneným uznesením v súlade s článkom 53 ods. 2 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora,

vydal toto

Uznesenie

- 1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 56 ZFEÚ.
- 2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi spoločnosťami Google Ireland Limited a Google Italy Srl na jednej strane a Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni (Úrad pre dohľad nad komunikáciami, ďalej len „AGCOM“) na druhej strane, týkajúceho sa rozhodnutia AGCOM rozšíriť povinnosť oznamovať tzv. ekonomický informačný systém (ďalej len „IES“) na poskytovateľov reklamy na internete a na spoločnosti so sídlom v zahraničí.

Právny rámec

Právo Únie

- 3 Podľa článku 94 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora, nazvaného „Náležitosti návrhu na začatie prejudiciálneho konania“:

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania okrem znenia prejudiciálnych otázok položených Súdnemu dvoru obsahuje:

- a) stručné zhrnutie predmetu sporu, ako aj relevantné skutočnosti, ktoré zistil vnútroštátny súd, alebo aspoň zhrnutie skutkového stavu, z ktorého prejudiciálne otázky vychádzajú;
- b) znenie vnútroštátnych právnych predpisov, ktoré možno v danom prípade použiť, a prípadne príslušnú vnútroštátnu judikatúru;
- c) uvedenie dôvodov, pre ktoré sa vnútroštátny súd rozhodol položiť otázku o výklade alebo platnosti určitých ustanovení práva Únie, ako aj súvislosti, ktoré vnútroštátny súd vidí medzi týmito ustanoveniami a svojou právnou úpravou uplatniteľnou vo vnútroštátnom konaní.“

Talianske právo

- 4 Decreto-legge n. 63, recante Disposizioni urgenti in materia di riordino dei contributi alle imprese editrici, nonché di vendita della stampa quotidiana e periodica e di pubblicità istituzionale (zákonný dekrét č. 63 o naliehavých ustanoveniach v oblasti novej úpravy poplatkov pre vydavateľstvá, ako aj v oblasti predaja dennej a periodickej tlače a v oblasti inštitucionálnej reklamy) z 18. mája 2012 (ďalej len „zákonný dekrét č. 63/2012“) zmenil článok 1 ods. 6 písm. a) bod 5 legge n. 249, Istituzione dell’Autorità per le garanzie nelle comunicazioni e norme sui sistemi delle telecomunicazioni e radiotelevisivo (zákon č. 249 o zriadení Úradu pre dohľad nad komunikáciami a normami týkajúcimi

sa telekomunikačných a televíznych a rozhlasových systémov), z 31. júla 1997, tak, že zaviedol povinnosť zápisu do registra prevádzkovateľov komunikácií (ďalej len „ROC“) pre spoločnosti poskytujúce reklamu, ktorá sa má prenášať rozhlasovými alebo televíznymi zariadeniami alebo sa má šíriť v dennej alebo periodickej tlači, na internete a iných digitálnych pevných alebo mobilných platformách.

- 5 Zákonným dekrétom č. 63/2012 sa okrem iného zmenil a doplnil článok 43 ods. 10 decreto legislativo n. 177 – Testo Unico dei Servizi di Media Audiovisivi e Radiofonici (legislatívny dekrét č. 177, ktorým sa kodifikuje právna úprava v oblasti audiovizuálnych a rozhlasových mediálnych služieb) tak, že do oblasti celkových príjmov integrovaného systému komunikácií (SIC) sa začlenili aj príjmy, ktoré pochádzajú z reklamy na internete a na rôznych platformách, najmä v priamej forme vrátane vyhľadávačov, sociálnych sietí a spoločne používaných sietí.

Spor vo veci samej a prejudiciálna otázka

- 6 Z rozhodnutia vnútroštátneho súdu vyplýva, že vzhľadom na vyššie uvedené legislatívne zmeny AGCOM považoval za potrebné rozšíriť povinnosť oznamovať IES na poskytovateľov reklamy na internete a na spoločnosti so sídlom v zahraničí. V dôsledku toho AGCOM prijal 25. júna 2013 rozhodnutie č. 397/13/CONS, v ktorom označil za hospodárske subjekty povinné oznamovať IES okrem iných aj poskytovateľov reklamy na internete a na iných digitálnych pevných a mobilných platformách [článok 2 ods. 1 písm. e)], ako aj osoby, ktoré dosahujú svoje príjmy na území tohto štátu, hoci sú tieto príjmy vykázané v účtovných závierkach spoločností so sídlom v zahraničí (článok 3 ods. 5).
- 7 V ten istý deň AGCOM rozhodnutím č. 398/13/CONS vykonal určité zmeny v ROC. Na základe toho sú tlačové agentúry celoštátneho významu, poskytovatelia audiovizuálnych a rozhlasových mediálnych služieb a poskytovatelia spojených interaktívnych služieb alebo služieb pozostávajúcich z podmieneného prístupu odvtedy povinné zapísať sa do ROC, aby sa táto kategória činností zosúladiła s kategóriou činností, ktorých sa týka napadnuté rozhodnutie č. 397/13/CONS.
- 8 AGCOM totiž zastáva názor, že oba systémy zhromažďovania informácií, čiže IES a ROC, navzájom úzko súvisia a reagujú na potrebu poskytnúť úradu na účely výkonu jeho funkcií úplné informácie o poskytovateľoch v sektore komunikácií.
- 9 Keďže Google Ireland a Google Italy sa domnievajú, že rozhodnutie č. 397/13/CONS je nezákonné, pretože povinnosť oznamovať IES rozširuje na reklamné spoločnosti pôsobiace na internete so sídlom v zahraničí, podali na vnútroštátny súd žalobu o čiastočné zrušenie tohto rozhodnutia. Žalobkyně sa tiež na vnútroštátnom súde domáhajú, aby im bolo priznané právo nepatriť medzi subjekty povinné oznamovať IES.
- 10 Vnútroštátny súd má pochybnosti o súlade tohto rozhodnutia a niektorých príslušných ustanovení vnútroštátnych právnych predpisov so slobodným poskytovaním služieb v zmysle článku 56 ZFEÚ.
- 11 Za týchto okolností Tribunale amministrativo regionale per il Lazio (Regionálny správny súd pre Lazio, Taliansko) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

„Bráni článok 56 ZFEÚ uplatneniu rozhodnutia AGCOM č. 397/13/CONS a príslušných ustanovení vnútroštátneho práva, ako ich vykladá uvedený úrad, ktoré ukladajú povinnosť oznamovať komplexný [IES] (ktorý musí byť nevyhnutne vypracovaný podľa talianskych účtovných štandardov) týkajúci sa služieb poskytovaných talianskym spotrebiteľom, prijatých na účely ochrany hospodárskej súťaže, ktoré však nevyhnutne súvisia s ďalšími odlišnými a obmedzenejšími inštitucionálnymi funkciami, ktoré uvedený orgán vykonáva v záujme ochrany plurality v danom sektore, pričom uvedená povinnosť oznamovať IES sa ukladá poskytovateľom, ktorí však nepatria do pôsobnosti vnútroštátnej právnej

úpravy upravujúcej uvedený sektor (kodifikovaná právna úprava v oblasti audiovizuálnych a rozhlasových mediálnych služieb), a konkrétne v prejednávanej veci vnútroštátnemu subjektu, ktorý poskytuje služby výhradne spoločnosti založenej podľa írskoho práva a patriacej do rovnakej skupiny, ako aj tejto poslednej uvedenej spoločnosti, čiže poskytovateľovi, ktorý nemá sídlo na vnútroštátnom území a na vnútroštátnom území nevykonáva žiadnu činnosť, pri ktorej by zamestnával zamestnancov; inými slovami, predstavuje táto povinnosť opatrenie obmedzujúce slobodné poskytovanie služieb v rámci Európskej únie v rozpore s článkom 56 ZFEÚ?“

O prípustnosti návrhu na začatie prejudiciálneho konania

- 12 Podľa článku 53 ods. 2 rokovacieho poriadku ak Súdny dvor zjavne nie je príslušný rozhodnúť o veci alebo ak sú žaloba alebo návrh zjavne neprípustné, po vypočutí generálneho advokáta môže kedykoľvek rozhodnúť odôvodneným uznesením bez ďalšieho konania.
- 13 V tejto veci je potrebné použiť uvedené ustanovenie.
- 14 Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora konanie, ktoré upravuje článok 267 ZFEÚ, je nástrojom spolupráce medzi Súdny dvorom a vnútroštátnymi súdmi, prostredníctvom ktorého Súdny dvor poskytuje týmto súdom výklad práva Únie potrebný pre tieto súdy na vyriešenie sporu, ktorý prejednávajú (pozri najmä rozsudok Pringle z 27. novembra 2012, C-370/12, EU:C:2012:756, bod 83).
- 15 Požiadavky na obsah návrhu na začatie prejudiciálneho konania sú výslovne uvedené v článku 94 rokovacieho poriadku, ktorý má vnútroštátny súd v rámci spolupráce zavedenej článkom 267 ZFEÚ poznať a ktorý je povinný náležite dodržiavať (pozri uznesenia z 3. júla 2014, Talasca, C-19/14, EU:C:2014:2049, bod 21; z 12. mája 2016, Security Service a i., C-692/15 až C-694/15, EU:C:2016:344, bod 18, ako aj rozsudok z 5. júla 2016, Ogňanov, C-614/14, EU:C:2016:514, bod 18).
- 16 Súdny dvor okrem toho už pripomenul, že z bodu 22 odporúčaní Súdneho dvora pre vnútroštátne súdy pri podávaní návrhov na začatie prejudiciálneho konania (Ú. v. EÚ C 338, 2012, s. 1) vyplýva, že návrh na začatie prejudiciálneho konania musí „byť... dostatočne úplný a musí obsahovať všetky relevantné informácie, ktoré umožnia Súdnemu dvoru, ako aj subjektom oprávneným predkladať pripomienky správne pochopiť skutkové a právne okolnosti vnútroštátneho konania“ (uznesenie z 3. septembra 2015, Vivium, C-250/15, neuvyverejnené, EU:C:2015:569, bod 12 a citovaná judikatúra).
- 17 V tejto súvislosti treba zdôrazniť, že informácie obsiahnuté v návrhu na začatie prejudiciálneho konania neslúžia iba na to, aby Súdnemu dvoru umožnili poskytnúť užitočné odpovede na otázky položené vnútroštátnym súdom, ale tiež na to, aby vládam členských štátov, ako aj ďalším dotknutým stranám bola poskytnutá možnosť podať pripomienky v súlade s článkom 23 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie. Súdnemu dvoru prináleží dbať na to, aby táto možnosť bola zaručená, lebo podľa tohto ustanovenia sa dotknutým osobám oznamujú iba návrhy na začatie prejudiciálneho konania doplnené o preklad do úradného jazyka každého členského štátu, s výnimkou vnútroštátneho spisu, ktorý Súdnemu dvoru prípadne predložil vnútroštátny súd (pozri najmä rozsudky z 11. júna 2015, Base Company a Mobistar, C-1/14, EU:C:2015:378, bod 48, a z 5. júla 2016, Ogňanov, C-614/14, EU:C:2016:514, bod 19).
- 18 Keďže základom konania pred Súdnym dvorom je návrh na začatie prejudiciálneho konania, je nevyhnutné, aby vnútroštátny súd v tomto návrhu presne opísal skutkový a právny rámec sporu vo veci samej a aspoň v minimálnej miere objasnil dôvody výberu ustanovení práva Únie, o ktorých výklad žiada, ako aj súvislosť medzi týmito ustanoveniami a ustanoveniami vnútroštátneho práva, ktoré sa vzťahujú na spor, o ktorom rozhoduje (pozri najmä uznesenie zo 14. novembra 2013, Mlamali, C-257/13, neuvyverejnené, EU:C:2013:763, bod 21, a rozsudok z 10. marca 2016, Safe Interenvíos, C-235/14, EU:C:2016:154, bod 115).

- 19 Komisia spochybňuje prípustnosť tohto návrhu na začatie prejudiciálneho konania, pričom sa odvoláva okrem iného na judikatúru, podľa ktorej ak vnútroštátny súd neposkytne Súdnemu dvoru skutkové a právne podklady potrebné na užitočnú odpoveď na otázku, ktorá mu bola poskytnutá, musí sa táto otázka zamietnuť ako neprípustná (pozri najmä rozsudok z 5. marca 2015, Copydan Båndkopi, C-463/12, EU:C:2015:144, bod 93).
- 20 Komisia vo svojich písomných pripomienkach konštatuje, že hoci sú v návrhu na začatie prejudiciálneho konania široko uvedené tvrdenia účastníkov konania, nie sú v ňom dostatočne podrobne opísané povaha povinností uložených hospodárskym subjektom rozhodnutím č. 397/13/CONS ani celková systematika vnútroštátnych ustanovení na ochranu hospodárskej súťaže a pluralizmu, ktorých účinnosť má závisieť od dodržiavania povinnosti oznamovať IES.
- 21 Komisia okrem iného zdôrazňuje, že iba preskúmanie príslušných vnútroštátnych právnych predpisov umožňuje pochopiť rozsah, logiku a koherentnosť mechanizmov ochrany hospodárskej súťaže a pluralizmu, ktoré sú základom zhromažďovania údajov, o ktoré ide vo veci samej.
- 22 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že na to, aby Súdny dvor mohol vnútroštátnemu súdu poskytnúť užitočnú odpoveď, musí návrh na začatie prejudiciálneho konania obsahovať okrem znenia prejudiciálnych otázok aj informácie, ktoré sú uvedené v článku 94 písm. a) až c) rokovacieho poriadku.
- 23 Pokiaľ ide konkrétne o požiadavky uvedené v článku 94 písm. b) a c), ktoré sa týkajú jednak uvedenia vnútroštátnych predpisov, ktorých uplatnenie prichádza v prejednávanej veci do úvahy, a prípadne príslušnej vnútroštátnej judikatúry, a jednak objasnenia dôvodov, pre ktoré sa vnútroštátny súd rozhodol položiť otázku o výklade alebo platnosti určitých ustanovení práva Únie, ako aj uvedenia spojenia, ktoré podľa vnútroštátneho súdu existuje medzi týmito ustanoveniami a vnútroštátnymi právnymi predpismi uplatniteľnými na spor vo veci samej, treba konštatovať, že informácie poskytnuté na tieto účely v predložennom návrhu na začatie prejudiciálneho konania nezodpovedajú týmto požiadavkám.
- 24 V duchu spolupráce, ktorý existuje vo vzťahoch medzi vnútroštátnymi súdmi a Súdny dvorom v rámci prejudiciálneho konania, absencia určitých predchádzajúcich zistení vnútroštátneho súdu však nevyhnutne nevedie k neprípustnosti návrhu na začatie prejudiciálneho konania, ak sa napriek týmto nedostatkom Súdny dvor vzhľadom na skutočnosti vyplývajúce zo spisu domnieva, že je schopný poskytnúť vnútroštátnemu súdu užitočnú odpoveď (pozri v tomto zmysle rozsudok z 28. januára 2016, CASTA a i., C-50/14, EU:C:2016:56, bod 48 a citovanú judikatúru). To však nie je situácia, o akú ide v prejednávanom prípade.
- 25 Hoci je totiž v návrhu na začatie prejudiciálneho konania súhrnne uvedený právny rámec dotknutý vo veci samej, nie sú v ňom uvedené konkrétne ustanovenia uplatniteľné na spor vo veci samej. Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa predovšetkým v podstate obmedzuje na konštatovanie, že AGCOM prijal rozhodnutie č. 397/13/CONS v nadväznosti na legislatívne zmeny uvedené v bodoch 4 a 5 tohto uznesenia s cieľom rozšíriť povinnosť oznamovať IES na poskytovateľov reklamy na internete a na spoločnosti so sídlom v zahraničí.
- 26 V tejto súvislosti treba uviesť, že návrh na začatie prejudiciálneho konania neobsahuje žiadny údaj týkajúci sa povinnosti niektorej zo žalobkyň vo veci samej, Google Italy, oznamovať IES. Podľa vnútroštátneho súdu totiž táto žalobkyňa, ktorá nepôsobí v audiovizuálnom či vydavateľskom sektore, iba poskytuje služby iným členom skupiny Google a nemá príjmy z reklamy na internete.
- 27 Okrem toho ustanovenia vnútroštátneho práva, ako boli uvedené v návrhu na začatie prejudiciálneho konania, sa týkajú len rozšírenia povinnosti oznamovať IES na hospodárske subjekty, ktoré poskytujú reklamu na internete a majú sídlo v inom členskom štáte. V tomto návrhu nie sú presne uvedené rozsah ani obsah povinnosti, ktorej pôsobnosť sa rozšírila, t. j. informácie, ktoré sú hospodárske

subjekty podľa IES povinné poskytovať AGCOM. V návrhu na začatie prejudiciálneho konania navyše nie sú uvedené dôsledky vyplývajúce z formulára, ktorý AGCOM zaviedol pre dotknuté hospodárske subjekty a ktorý obsahuje zoznam informácií, ktoré musia tieto subjekty poskytovať.

- 28 Pokiaľ ide o pravidlá plnenia povinnosti oznamovať IES, vnútroštátny súd sa v podstate obmedzuje na informáciu, že ide len o „komplexné“ vyhlásenie, ktoré sa týka „služieb poskytovaných talianskym spotrebiteľom“ a ktoré „musí byť povinne vypracované podľa talianskych účtovných štandardov“.
- 29 Je však zásadné, aby sa v návrhu na začatie prejudiciálneho konania uviedlo znenie vnútroštátnych predpisov, ktorých uplatnenie prichádza v prejednávanej veci do úvahy, a prípadne príslušná vnútroštátna judikatúra, aby sa zúčastneným stranám uvedeným v článku 23 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie a Súdnemu dvoru umožnilo posúdiť súlad uvedenej povinnosti s právom Únie, a to najmä so zreteľom na jeho povahu, obsah a rozsah.
- 30 Keďže vnútroštátny súd v prejednávanej veci, ktorej predmet sa týka prípadnej prekážky základnej slobody, neuviedol presný obsah vnútroštátnych ustanovení, ktoré sa môžu uplatniť, neumožnil Súdnemu dvoru posúdiť existenciu a rozsah takejto prekážky, ako ani prípadne účelne preskúmať odôvodnenie tejto prekážky predovšetkým vrátane preskúmania jej proporcionality.
- 31 Predovšetkým vzhľadom na nedostatok podrobností o rozsahu povinnosti, ktorej pôsobnosť sa rozhodnutím č. 397/13/CONS rozšírila na hospodárske subjekty, ktoré poskytujú reklamu na internete a majú sídlo v inom členskom štáte než v Talianskej republike, nie je Súdny dvor schopný preskúmať takéto prípadné odôvodnenie, a teda poskytnúť vnútroštátnemu súdu užitočnú odpoveď. Predovšetkým hoci ochrana hospodárskej súťaže a pluralizmu predstavuje okrem iného naliehavé dôvody všeobecného záujmu, ktoré môžu odôvodniť prekážky slobodného poskytovania služieb, iba dostatočne podrobný opis toho, ako sa tento cieľ sleduje pomocou uvedeného rozhodnutia, umožňuje Súdnemu dvoru overiť, či a v akom rozsahu je toto rozhodnutie spôsobilé a nevyhnutné na dosiahnutie cieľa verejného záujmu, ktorý sleduje.
- 32 Vzhľadom na všetky uvedené úvahy treba na základe článku 53 ods. 2 rokovacieho poriadku konštatovať, že tento návrh na začatie prejudiciálneho konania je zjavne neprípustný.

O trovách

- 33 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdny dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (štvrtá komora) rozhodol takto:

Návrh na začatie prejudiciálneho konania podaný rozhodnutím Tribunale amministrativo regionale per il Lazio (Regionálny správny súd pre Lazio, Taliansko) z 22. apríla 2015 je zjavne neprípustný.

Podpisy